

POSTANOWIENIE

Dnia 4 września 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w dniu 4 września 2020 r.
sprawy **K. K.** ,
skazanego za popełnienie przestępstwa z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i
art. 57a § 1 k.k.,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Okręgowego w G. ,
z dnia 25 października 2019 r., sygn. akt VI Ka (...),
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w R. ,
z dnia 18 czerwca 2019 r., sygn. akt II K (...)

postanowił

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego K. K. kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

K. K. wyrokiem Sądu Rejonowego w R. z dnia 18 czerwca 2019 r., sygn. akt II K (...):

1. został skazany za czyn z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 57a k.k. na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 1),
2. na mocy art. 46 § 1 k.k. zobowiązano oskarżonego do naprawienia części szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz

pokrzywdzonego [...] Spółdzielni Mieszkaniowej „P.” w R. kwoty 21.260,55 zł (pkt 2),

3. na mocy art. 46 § 2 k.k. zobowiązano oskarżonego do zapłaty nawiazki na rzecz pokrzywdzonych:

1. T. D. w wysokości 83.175,68 zł
2. P. W. w wysokości 200.000 zł (pkt 3).

Sąd Okręgowy w G. , po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez prokuratora, obrońcę oskarżonego i pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych, wyrokiem z dnia 25 października 2019 r., sygn. akt VI Ka (...)

1. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:
1. kwalifikację prawną czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 1 oraz podstawę prawną wymierzenia kary uzupełnił o § 1 artykułu 57a k.k., zaś wymierzoną karę podwyższył do 4 (czterech) lat pozbawienia wolności,
2. uchylił rozstrzygnięcie z punktu 3 i na mocy art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego K. K. obowiązek naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych i tak:

- P. W. kwoty 239.465,44 zł,
- T. D. kwoty 83.175,68 zł;

3. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy;
4. zasądził od oskarżonego K. K. na rzecz oskarżycieli posiłkowych: P. W. i T. D. kwoty po 840 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego w postępowaniu odwoławczym;
5. zwolnił oskarżonego w całości od wydatków postępowania odwoławczego, obciążając nimi Skarb Państwa, a nadto odstąpił od wymierzenia jednej opłaty za obie instancje.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniosła obrońca K.K., która zaskarżając go w całości na korzyść skazanego, zarzuciła:

„ I. rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść Wyroku, a to art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 167 k.p.k., polegające na uchybieniu prawidłowej kontroli odwoławczej poprzez nienależyte rozważenie zarzutów odwoławczych dotyczących naruszenia przez Sąd I instancji zasady swobody oceny dowodów, podczas gdy

prawidłowa kontrola dokonana przez Sąd odwoławczy i analiza zgłoszonych zarzutów winna prowadzić do wniosku, iż Sąd I instancji przekroczył zasadę swobodnej oceny dowodów, a prawidłowa ocena zebranego materiału dowodowego dokonana przy uwzględnieniu zasady swobodnej oceny dowodów, zasad prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego, jak również zasady *in dubio pro reo* powinna prowadzić do wniosku, że skazany zarzucanego czynu nie popełnił, co rozwinięto w uzasadnieniu;

II. art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k., polegające na uchybieniu prawidłowej kontroli odwoławczej poprzez nierozważenie czy Sąd I instancji wobec zebranego w sprawie materiału dowodowego dokonał rozstrzygnięcia wątpliwości na korzyść oskarżonego i w konsekwencji utrzymanie w mocy wyroku rażąco niesprawiedliwego, podczas gdy prawidłowa kontrola instancyjna winna doprowadzić do uniewinnienia skazanego od zarzucanych mu czynów, co rozwinięto w uzasadnieniu;

III. rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść Wyroku, a to art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 170 § 3 i 5 k.p.k. polegające na uchybieniu prawidłowej kontroli odwoławczej poprzez nienależyte rozważenie zarzutów odwoławczych dotyczących naruszenia przez Sąd I instancji przepisów postępowania w zakresie oddalenia wniosku obrońcy o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego na okoliczność ustalenia wartości szkód poniesionych przez pokrzywdzonych T. D. i P. W., podczas gdy prawidłowa kontrola odwoławcza dokonana przez Sąd II instancji powinna prowadzić do wniosku, iż w toku postępowania przed Sądem I instancji były wymagane wiadomości specjalne i zachodziła konieczność wyceny wartości szkody poniesionej przez pokrzywdzonych, w szczególności w zakresie sprzętów używanych, przy ustaleniu ewentualnego sprawstwa skazanego, co rozwinięto w uzasadnieniu”.

Obrońca wskazując na powyższe zarzuty wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w G. oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego w R. j oraz uniewinnienie K. K. od stawianych mu zarzutów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi

Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Rejonowej w R. w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego K.K. jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k. i jako taka została oddalona.

Za całkowicie chybione uznać należy wszystkie trzy zarzuty kasacji odnoszący się do obrazy art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 k.p.k., powiązane z różnymi przepisami prawa procesowego, a polegające na dokonaniu nienależytej kontroli odwoławczej wyroku Sądu I instancji. Analiza uzasadnienia skarżonego orzeczenia wskazuje, że Sąd Okręgowy w G. prawidłowo przeprowadził kontrolę instancyjną poprawności wyroku Sądu I instancji, w związku ze zgłoszonym w apelacji zarzutem wadliwej oceny dowodów oraz błędu w ustaleniach faktycznych. Sąd ten podał dlaczego uznał bezzasadność wskazywanych w apelacji uchybień i dlaczego podzielił ocenę dowodów przeprowadzoną przez Sąd Rejonowy. Sąd odwoławczy przeprowadził analizę oceny materiału dowodowego dokonanej przez Sąd I instancji na okoliczność przypisanego skazanemu przestępstwa z punktu widzenia rygorów, które określa przepis art. 7 k.p.k. i wskazał na dowody sprawstwa skazanego i uzasadnił dlaczego uznał za niebudzące wątpliwości ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy. Uzasadnienie orzeczenia tegoż Sądu wskazuje nadto, że wbrew twierdzeniom skarżącego,ostały prawidłowo ocenione wyjaśnienia K.K. i to zarówno w kontekście dowodu z nagrań z kamer monitoringu, które zostało prawidłowo odczytane, jak i dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu materiałów wybuchowych. To właśnie w oparciu o te dwa dowody, zostało prawidłowo ustalone, że skazany działał umyślnie i nie mogło być mowy o jakimkolwiek przypadkowym odpaleniu rakiety i spowodowania pożaru sklepów poza jego świadomą wolą.

Nie można podzielić również stanowiska skarżącego, że Sąd odwoławczy nienależycie rozważył zarzut apelacji dotyczący oddalenia wniosku obrońcy o dopuszczenie opinii biegłego na okoliczność ustalenia wartości szkód poniesionych przez pokrzywdzonych. Lektura uzasadnienia wyroku tego Sądu wskazuje, że zarzut ten został rozważony w sposób prawidłowy. Wskazać należy,

że Sąd ten wykazał, dlaczego jego zdaniem Sąd I instancji nie naruszył prawa oddalając wniosek dowodowy obrońcy i dlaczego do ustalenia wysokości szkody wystarczające były zeznania pokrzywdzonych oraz załączone przez nich faktury VAT i dokumenty księgowe.

Na zakończenie należy stwierdzić, że Sądy rozpoznające w sprawie nie wskazywały, aby powzięły jakiegokolwiek wątpliwości, które winny być rozpoznawane w oparciu o zasadę wyrażoną w art. 5 § 2 k.p.k.

Powyższe wskazuje, że Sąd Okręgowy w G. rozpatrując niniejszą sprawę nie dopuścił się naruszenia przepisów, o których mowa w kasacji obrońcy skazanego, a analiza całości akt sprawy pozwala stwierdzić, że brak jest również uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k., stanowiących bezwzględne przyczyny odwoławcze.

Rozstrzygnięcie o kosztach oparto o art. 636 § 1 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.